

O lesenem konjiču.

Hej konjiček, bišta-hor,
 Brž na levo, kaj si nor?
 Češ li v jarek se zvrniti
 In si ude polomiti,
 Ude, lepo pisane,
 Vse lepo porisane,
 Z barvo rdečo in rumeno,
 Tu višnjevo, tam zeleno.
 Bodi moder, moj konjič,
 Bodi boder, kakor ptič,
 Ki v višine se dviguje
 In nič preje ne miruje,
 Da na zvezdici je beli,
 Kjer so angeljci veseli.
 Ti pa konjič si lesen
 In vrh tega tudi len,
 Zmir imam te na vrvici,
 Da ne padeš na brvici,
 Ne skobališ se v vodo,
 Kjer utonil bi lahko.
 In zato le pamet rabi,
 A pri tem namé ne zabi,
 Ki gospod sem mladi tvoj!
 Zvesto hodi za menoj
 Bodisi po cesti širni,
 Polno ljudstva in nemirni,
 Bodisi po strmi poti,
 Kjer pri hoji vroče bo ti,

Da bo znoj ti s curkom lil,
 Črno zemljico pojil.
 Kar pa rečem ti sedaj,
 Dobro pomni, dobro znaj!
 Glej, da vedno boš poslušen
 Ne pa gluh in hudomušen,
 Da vse trme popustiš,
 Sicer službo izgubiš.
 Napodim te z bičem proč,
 Ven v temotno, grozno noč,
 Kjer kraljujejo strahovi
 In zavijajo volkovi.
 Pride duh in zgrabi te,
 Zvije vrat, zadavi te,
 In konjič ti lepi moj
 Svet zapustil bi takoj.
 Nič ti ne bi pomagalo,
 Nič strahove ti odgnalo,
 Če še bolj bi kričal, stokal,
 Klical na pomoč in jokal,
 Vse zastonj in vse zaman,
 Svet zapustil bi solzan.
 Toda konjič, nič se bati,
 Nečem te strahovom dati,
 Meni bi preveč se smilil,
 Če bi kar tako poginil,
 Moj ostaneš, moj konjič,
 Bodi brz, vesel kot ptič!

Tatjan.

Sneženi mož.

Mi zbrali smo se danes tukaj,
 Da naredimo si možá,
 Moža, ki se bo bliščal v solncu:
 Moža iz samega snegá.

Tovariši, na delo torej;
 Snega ti Joško nosi mi,
 Če te bo zeblo, pa poslušaj:
 Domov nikar ne prosí mi.

Oj, kmalu. kmalu skoro cel bo
 Sneženi mož med nami stal.
 Glej, kak orjaške je postave
 Ponosen, kot da nam je kralj.

Tako. Sedaj še smodko v usta,
 A v roko brezovo metlo,
 Da boš oplazil ga po hrbtu,
 Če kdaj ti kdo nagajal bo.

Zorko.

